Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Theologica scholastica (Teil II, 4, 3) - Cod. Ettenheim-Münster 281

[S.l.], [17. Jahrh.]

Tractatus 4tus

urn:nbn:de:bsz:31-129974

Visual Library

Tractatus 4.us

De Consequentibus Incarnationem.

Ad mentem et methodum S. Th. praesens Tr. in 3. sect. dividendus est; in ja tractabimus ea quae ad Incarnationem consequuntur et conveniunt Christo sm se. In 2.da quae conveniunt ei in ordine ad Patrem. in 3.tia quae eidem conveniunt in ordine ad nos.

Sectio ja

De iis quae ad Incarnationem sequuntur et conveniunt Christo in ordine ad seipsum?

Quoniam Incar. aliud non est quam unio l. compositio duarum naturarum in uno subposito ex unione autem ratione consequitur unus unitus, ideo S. Th. à q. 16. usque ad 19, sub titulo praesentis sect. aliud non affert quod consecutum sit et conveniat Christo in ordine ad seipsum post Incar. quam unitas, eamque plurimum in unitate sm esse, sm voluntatem, et sm operationem. de quibus iam.

Quaestio ja

De Unitate in Christo sm esse?

Ratione qq. agit hac de re S. Th. in 16. et 17. in hac quaerit an post Incar. sit et dici debeat

Unum est in Christo. In illa agit de variis propositionibus et praedicationibus, uno verbo, de communicatione idiomatum ad mysterium Incar. Consecuta.

Dubium jus

An in Christo sit et dici debeat unum vel duo esse?

Ambigua vocabuli esse significatio et obscura S. Th. 1. a. 2. doctrina praesens dubium praeclarum reddit, sed abstrahendo a S. Th. et ad rem ipsam respiciendo sit

Con: ja. si per esse illigatur esse personale s. subsistentia, unum est in Christo esse, s. v. illigatur existentia duo esse sunt in Christo. ja pars est certa de fide ex supradd. cum n. Christus sit una tm persona, dari in ipso unum tm esse personale s. una tm subsistentia. 2da pars est contra Thomist. fere omnes existimantes in Christi humanitate non dari existentiam creatam sed eam existere existentia increata. sed nobiscum sentit cum caeterorum Theol. et probant; ipsa actualis s. actuata vel existentia non dicitur ab ipsa essentia quia sicut nil est esse per alienam essentiam (: alias n. non esset ipsum sed alium:) sic nec existere per alienam existentiam adeoque neque humanitas Christi per increatam existentiam existere potest. Consequ. est clara. Ma. in Philia

cōir dōr ut videre est in cursu nro Philo
quem consule. itaq; cū egistia essentia actuali
nil superaddat erit l. ipsa l. intime in ea invol
vēr.

Dices. SS. PP. sepe dnt hūcā Chri nāā cū egi
stere nō in dio subsistito.

Ex hoc ipso colligi pōe humanitatem propriam hre
egistiam, qa per eo egistere in Verbo volunt
egistiam creatam nō hre proprium connaturalem ter
minum subsistentem s. subsistentiam sed terminari ad Ver
bum dicō, adeaq; Verbum nō est egistia Dnti
sed terminus egistia eius.

Ubi porro quoad esse Rei vs ita se hāat ut
iam diximus restat tn difficultas de modo lo
quendi, utrum in Scripturis dndum sit Christum hre
unum l. plura esse, Item utrum omisso vo
cabulo esse Christus sit dndus unus l. duo in
clusive, unus l. duo neutrali, alius et
alius, aliud et aliud. de qbus sit

Con: 2da nō male loqueris s. Dicas in Chro
ee plura esse s. tm unum. Rōo. qa sicut bn
dnus in Chro ee plures nāas sic et bn dnus
in eo esse plures egistias et esse, cū quaevis
nāa suum hāat; sed modo vere et dnus in
Chro ee plures voltes et operaes, et hoc
modo loquendi utitur Scotus Rich. et alij. posterio
ri modo utitur S. Th. h. a. 2. cū suis. eaq; et

nos Vti pnq et si contra Thomistas sentia
mus humanae Rae propriae exigentiae. tm hoc
advertendum quod quando dnus in Christo esse unum
esse, non obligamus unum per dimodum simpli
citer, sed per admirabilem compositionem et sub
stantialem unionem naturae humanae eiusque exigentiae et
imperfecti esse cum persona et exigentia s. sub
sistentia adeoque perfectissimo esse verbi Dei.
Dn: 3tia Haec propositio Christus est unus est Ca
tholica; opposita v. Christus est duo, masculine
est haeretica. Ita certa BB. cum s. Th. h. a. j.
pbtque ex Ssa Concil. et PP. quod sicut aliquis
ita sufficit nobis Scty Athan. qui in symbolo
ait, non duo tn sed unus est Christus. et Nam est;
quod unus adiective et absolute positum deno
tat oppositum, quod in Christo unicum est, quippe
naturae multiplicem. ac proin sicut Rex habens
plura regna non dicitur duo sed unus Rex, sic Christus dicitur
unus. Rigi unus, absolute positum; nam
cum addito potest definire a denotatione subpositi;
sic n. catholice dnus Pr et filius est unus Reg
etsi supposita plura sint.
Dn: 4ta haec propositio Christus est unum neutra
lis, catholica est, et a s. Th. h. a. j. aliisque
Theologis communiter recepta. Nam est; unum, cum
dicitur substantive, sequitur s. unum subpositum, vel

Unum in divi ducum l. Unum ens, non simplex sed com
positum ut supra dixi, quod recte dicitur Unum.
Sed nunc sit ad Rem dici duo neutralia?
Negant S. Th. et Cois cum eo. quia etsi sint duae
dictae naturae in Christo adeoque duo neutralia tamen non
utraque sunt in concreto de ipso praedicari, non enim sunt
dicta (Christus est sua humanitas) quod neque neutralia sunt dicta
Christus est duo. Sunt tamen qui contrarium sentiant
dicentes Christum posse dici duo neutralia, in potissimum
ducti quod Christus a PP. quoque dicitur aliud et aliud.
Con: 1ta Haec propositio Christus est aliquid et aliquid, haec
retica est, haec v. in Christo est aliud et aliud
est catholica. Dicitur haec Christus est Aliud et Aliud
non tamen sonat, adeoque illa abstinendum. Ita cois
cum S. Th. h. Ratio ja est; quia sicut Unus masculine
sine proprie refert ad Unitatem personae, ita aliquid
ad Unitatem eiusdem et ideo Christus in Sa Trinit. dicitur
aliquid a filio. Ratio 2da est; quia in Christo sunt naturae
dia et humana haec a. sunt aliud et aliud quod in Christo
est aliud et aliud s. ht aliud et aliud. Ratio
3tia est; quia nam aliud substantiae posita incepta
cum significatione videtur significare deficere non tamen naturae sed
ad substantiam quorum prior quidem in Christo est, sed non po
sterior adeoque ab ea propositione tanquam ambigua
abstinendum est. Nec obstat, quod S. Aug. et
alii PP. quoque dicant Christum esse aliud et aliud

qa vt S. Th. ait h. a. j. ad 2. exponendi sunt ac
si dicerent, Christus est habens aliud et aliud.

Dubium 2dum

Quae et qualis communicatio Idio-matum ad Incarnationis mysterium sit consecuta?

Explicata unitate quoad esse Christi et propositionibus
ad eandem spectantibus videndum nunc est de aliis
propositionibus, ad Incarnationis mysterium consecutis
qa n. p. hoc mysterium duae naturae in uno sub-
posito convenerunt, et unitae fuerunt, sequitur
utique in ut de eodem subposito et de naturis
subpositum illud sustentibus naturae illae, earumque
attributa praedicari possint; qua in re sola con-
sistit communicatio (: ut Theologi loquuntur :) idiomatum
s. proprietatum et attributorum; non v. consistit
in eo, in quo haeretici ubiquista volunt, fin-
gentes unius naturae proprietates alteri vere et formaliter suis
se communicatas. Ista ut v. G. natura humana formaliter habeat in
creatum Dei omnipotentiam, immensitatem &c. nam praeterquam
quod hoc sensu et PP. adversentur est contra omne lumen
rationis, quam parum n. ipsa natura dia potuit con-
venti in humanam, tam parum fieri potest ut omnipotentia,
quae a dia natura re non differt, formaliter insit et con-
cretum naturae humanae, ut consideranti patebit.

Itaq; catholicorum vestigijs inhaerendo ut cir
ca praesentem naam non tam bene sentiamus sed etiam vere
loquamur proponit et examinat S. Th. q. 16 per
12. a. a. totidem propositiones, vectene an secus de
Christo dicam. Nos Sucar. et Vol. secuti, unam
alteramq; regulam et Concl. trademus sum quas
non adm difficile erit de quavis propositione iudi
cium ferre. Sit ergo

Conc: et regula ja. de vibus nominibus positis
pro persona Christi (id est, pro subposito Verbi dei)
sunt praedicari in concreto omnia nomina, quae aut
naam diam l. humanam, aut attributa alicuius earum
naturarum significant, si quidem earum nominum significationem specta
mus. Ita Vol. q. 16. p. 1. Sucar. B. 35. S. 3. et
est vissa de fide. et Scotus manifeste; nam
nomina in concreto significant id, quod habent per ipsa
nomina significatam, ergo quando nomina in Con. posita de
persona Verbi praedicantur personam Christi significant hanc
Naam diam l. humanam aut attributa dia ratione naturae
dia, aut humana ratione naturae humanae, atq; subpo
sito Incar. misterio haec omnia verissima sunt, ergo et
tales praedicationes et propositiones verissimae erunt. Itinc

Sequitur jo. Veram esse propositionem de qua S. Th.
h. a. 1. in. Rey est Pro. quae nec, ut Rialectici
tradunt, subiecta talia sint qualia permittuntur a prae
dicatis, sequitur subiectum dictae propositionis in. Rey sub
poni ibi pro subposito Verbi dei, nec absolute

et nude, ut verbi dei suppositum est, sed de
terminate et contracte, quia est suppositum et
hypostasis naturae humanae, adeoque concretum pre
dicatum Homo, vere de illo praedicatur, nec Deus
ac vere praedicatur de noie Jesus. Nam
pro quo supponit vox Jesus in hac pro
positione, Jesus est Homo, pro eadem supponit vox
Deus in hac: Deus est Homo: Unde ulterius infert
Caiet. dictam propositionem esse in materia naturali
sm quam in praedicatum necessario convenit subiecto
necessario in est, ut humanam suppositum s. natura
humanae hypostasis quat. talis sit homo. Item
esse propositionem per se, cuius in praedicatum spectat
ad rationem propriam subi. Rursus esse propositio
nem univocam, et aeque ac haec est; Petrus
est homo. Nam de ratione univoca humani sub
positi est, ut subsistat in natura humana sed hoc
etiam convenit supposito verbi increato, aeque
ac supposito creato Petri, ergo homo aeque uni
voce praedicatur de Deo ac de Petro.

Sequitur 2do. Atque vera esse propositionem
hanc; Homo est Deus de qua s. Ph. 4. a. 2. quae
subiectum, Homo, per naturam praedicati restringitur ut sub
ponatur pro quadam hypostasi divina natura, adeoque
etiam ulterius sicut de superiori propositione dicitur.

simus, eam esse in materia naturali, per hoc est de hac
proportionali et suo modo dici potest.

Sequitur 3tio Est veras esse has Christus est homo, Christus
est Deus. hic homo (: demonstrato Christo :) est aeternus,
omnipotens, infinitus, Deus est passus, mortuus per de
quibus S. Th. h. a. 4. et 5. quia in omnibus his praedicatur
in concreto de Christi persona, noia dia et humana.

Sequitur 4to Vere dici posse Christum esse personam
humanam, quia persona humana, est nomen quoddam in concre
to significans subsistentiam, hanc hypostaticae naturam humanam
id quod verissime de persona Christi affirmatur.

Caeterum signatè adiici in sine regula superius
data; si quidem eorum nominum significationem spectemus
quia potest contingere ut nomen quod aliaquin attenta sola
significatione sua de Christo praedicari potuisset tamen ob
alias causas non possit. Ideo tales sunt potissimum Patres

Ima est. Controversia magna et gravis habita
cum haereticis [illegible] hanc movet S. Th. h. a. 8. Caven
dum esse, ne praedicata ad solam humanitatem spectantia
et imperfectionem inducentia, absolutè de Christo affir
mentur, si eadem praedicata ob aliquibus praesertim magis
in nominis haereticis Christo sint attributa et sunt
naturam diam quasi et sunt illam naturam imperfectionem ha
buisset. Ut nunc etsi spectata nominis significatione
catholice dicere poenitentiam Christus est creatura, tamen ne vide

omnes cum Arrianis vocare qui per illam pro-
positionem haeresim suam expresserunt, docentes
Christum et Spiritum Sanctum divinitatem creatam esse, ideo
restrictivam particulam addimus dicendo, Christus Spiritus
Sanctus est creatus.

Causa 2da est, modus sufficiendi propter quem abstinen-
dum est ab hac propositione, Christus incepit esse
de qua S. Th. 1. a. 9. Ubi in ista propositio
sensum catholicum vero habere potest, tamen quia terminus
ille (incepit esse) ex modo sufficiendi videtur
attribui sub posito verbi dicti non tamen ratione ali-
cuius naturae, sed etiam sumitur se (esse non praecipue
convenit sub posito) ideo etiam restrictio
addenda est, et dicendum, Christus Spiritus Sanctus
incepit esse. ob eandem causam non absolute
est dicendum Christum esse personam creatam eo quod
creatio sit productio rei totius, sed addendum
Christum Spiritum Sanctum esse personam creatam quan-
quam non desint qui nec cum hac restricti-
one velint dicere Christum esse personam creatam.

Causa 3tia est Commutatio propter quam negat S. Th.
a. 3. admittendam esse propositionem istam, Christus est
Homo Christus quia ut explicat Caiet. Usus iam ob-
tinuit ut nomen Christus denominative tamen pro-
dicetur indicetque personam illam quae Christus dicitur.

n̄ ē et Dnm̄ essl̄ sm̄ idē suppositū et
ipsū eiusdem nāe et tn̄ interim si significaret
solā spectemus Chrg sim̄ poēt vocari Dnus et
Dnus sicut verbū dicit dī dicit et Reg.
Cor. a. dicit sit de verbo dici et ex usu
provenit, qui obtinuit, ut dicit additū perso-
nis ssae Trinit. essl̄ et substitue praedicer.

Con: et Regula 2da. De nōibus positis pro Chri
persona, n̄ sūt in abstracto praedicari pertinentia
noia ad hūā nāā. nec de abstracto unius nāe
sūt praedicari abstracta alterius nāe V.G. n̄ sūt
dīe, filius Dei ē Hmtas, divinitas ē Hmtas
sapiā increata Chri ē eius sapia creata. Ita
S. Th. a. 5. et certa cathol. Rāo ē, qa per
talis propositiones, significarēt identitas personae Chri
et hūae nāe, l. utriusq nāe qd contra fidē
ē, ex quo colliges, S. Th. a. 13. recte n̄ admit-
tere propositiones hanc Chrg sm̄ qd Hō, ē Reg. qa
in eo reduplicar et ipsi in abstracto ponit
hūā nāā sm̄ quam Chrg n̄ ē Reg. n̄ eadē
via ē rāo huius propositionis, quam a. 12. S. Th.
examinat in. Chrg sm̄ qd hō, ē persona, et si
n̄ et in illa hūā nāā reduplicer sit tn̄ hrē sensum
bonum in hanc: Humana nāā Chri subsistit
in persona dīa ipsius, qd si tn̄ aliqs hanc sensum vellet
in. Hūā nāā Chri ē per se persona, ēt propositio falsa
et nestoriana.

Con: et Reg. 3tia Noia ad diam naam pti-
nentia praedicari sunt de noibus positis pro
persona Chri in abstracto, sm n. dne Chrus
est infinita sapia, summa bonitas, via veri-
tas et vita Ratio est, qa quae p eigm. noia
in abstracto significant sunt idem cum dia Chri persona.

Ex dictis toto h. dub. videbis responsum esse
ad ea propositiones quas S. Ph. h. proponit ex
ipsis duabus quas a. b. et c. examinat.
m. Reg factus est Ho. et Ho factus est Reg.
ad quas cum eadem S. Ph. dudum, jam esse ve-
ram, 2dam esse falsam. Ratio prioris est, qa Vox
factus, posita in propositione cum alio praedo,
significat praedm illud incepisse convenire subo
propositionis, s. hoc acciderit per mutationem ipsius
subi, ut cum dmus Retrus factus est Altus, s.
tm per mutationem alterius rei ut cum dmus
Retrus factus est dexter; ideo tm qa alter ac-
cessit ad ipsius locum. qa g in proposito
praedm ho, per mysterium Incar. incepit
convenire Reo, subo dicta propositionis, neq.
n. Reg ab aeterno sed ex tpre est ho, ideo bn
dr ho factus et sic loquitur S. Joan. Verbum
caro factum est. Ratio 2da est; qa subo
hoi n ita incepit convenire praedm Reg

qa subm̄ Ho subsonit pro persona Chri quae
minime incepit aliqn̄ ēe Deus sed semper fuit,
adeoq; nō sit dici Ho factus ē Deus. Notant
tn̄ plerique RR. cū S. Th. h. a. 7. pōe in aliquo
sensu ēt admitti hanc 2dam propositionem si in
factus referatur ad complexum ipsum totius pro
positionis hoc modo; factum ē, ut propositio hac
Ho ē Deus, vera fuerit. Admitti ēt sit,
si subm̄ Ho, subsonat nō personalē ut alioqui
dbt, sed simplē ut stet pro nāa hūa in con
creto, nam sic ēt ēt vera qa si abstraha
mus à persona illius hominis et loquamur de ipso
formalē ut ē Ho, vis incepit illi convenire
ut sit ēt Deus.

Dō 2da

De Unitate in Chro sm̄ Voltes.

Rubrica jus

Utrum fuerit una sm̄ in Chro Voltas?

Con: nō una sm̄ sed duplex fuit in Chro Voltas
dia sc. et hūa. ē de fide, definita in Syno
do generali 6. contra Monothelitas et Ctot. ex
illo Athanasij perfectus Deus perfectus hō, atq; sm̄ Volte
dia nō ēt perfectus Deus. sm̄ Volte hūa nō ēt per
fectus hō. Accedit rāo specialis quoad Voltem
hūam nī n. hanc habuisset Ipsitas affectus,
nil profuisset ad finem Incar. qa sm̄ hūa Volte

Chrg neq' mereri nec satisfre potuisset, ita
certum est Chrm habuisse quoquo ad perfectionem
voltis huius pfinet, imo generatim quoquo pe-
tinet ad humanum appetitum nam jo habuit
appetitum sensitivum quem S. Th. h. a. 2. vocat
voltem sensualtis, nam Chrg Ap perfectum aiat
fuit. 2do habuit appetitum rationalem
s. voltem rationis utpote perfecta creatura ra-
tionalis. 3. habuit liberum arbitrium non quidem
ad malum sed ad bn agendum non secus ac alij
homines quod ptt ex illo Isaiae butyrum et
mel comedet ut sciat ... item oblatus est
quia ipse voluit, eligere a. et offerre se
ad mortem indicant rationis libertatem. 4to
habuit non sm potentiam volendi sed etiam varios
voltis actus habuit n. simplm actum voltis
circa finem qui actus dicitur voltas ut natura,
habuit item voltem circa media, quae vo-
catur voltas consiliativa s. voltas ut ratio
qua de re in materia de Act. Hum. quod
ibi n. in genere dicitur etiam ad actus voltis Christi
applicari.
Rices. Honorium Pont. consensisse monotheli-
tis. Ex ea Calumnia Haereticorum
quam repellit Bellar. Hoc docuit quod Ho-
norius unam fuisse in Chro fuisse voltem

huius, id est s. ut probat et explicat S. Maximus in Disput. cum Pirrho: ne habuisse ipsum contrarias voltes carnis et spis de quo mox.

Dubium 2dum

Utrum Christi huius voltas, fuerit sibi ipsi aut diae contraria.

Con: est Negat. et de fide ex Con. 6. ubi dicitur praedicamus duas eius naturales voltes non contrarias, cuncta quae haeretici asserunt sed sequentes eius huius voltem et non resistentes sed potius subiectae diae eius et omnipotenti volti. accedit ratio quod ad contrarietatem voltum requiritur earundem discrepantia circa idem et circa eandem rationem sed talis discrepantia in Christo non fuit alioqui l. petitum l. formiter petiti in Christo admitteremus.

Ricles. Imo ex illa Christi oratione, non sicut ego volo sed sicut tu videtur aperte colligi Christum aliud voluisse quam Deus vellet quod contrarietas voltis fuit. Ex nullam hinc in voltibus Christi contrarietatem colligi potest. nam Christus non voluit et noluit mortem sub eandem rationem, sed sinchualter n. et per voltem operantem ut natura actu efficaci noluit mortem, quia natura mala sub qua ratione nec voltas ut ratio, neque Deus

voluit ut Chrg mortem vellet. imo e contra
voluerunt ut sub hac ratione mortem fugeret
adeoque Chrg est ut sic mortem fugiens vere
dicere poterat quo illi sit placita fuio semper
ab V. per voltem dicam et per humanam operantem
ut ratio voluit efficaciter mortem quam hic
gloriosam et nobis salutarem, sum quam ratione
sensualitas, nec voltas ut nam repugna
bat, sed negative se habebat. adeoque in
voltibus Chri fuit hic difformitas quoad
volitum materiale non a. quoad formale volitum
s. vera contrarietas.

Quo 3tia

De Unitate Chri sm operationem.

Dubium jus

An praeter operationem dicam fuerit in
Chro operatio creata, et
Quotuplex?

Monothelitae quidam haeretici non credentes Christum
impeccabilem esse posse si expeditum usum creati
arbitrii eique operationes liberas haberet, docebant
nullas in Chro fuisse operationes humanas, proprie
dictas, hoc est, huic qua homo est, proprias, sed earum
loco operationes eius fuisse dicas; alii alii earum haeresin explicant

Con: Cathol. praeter operationem diam fuit in Christo et proprie dicta operatio humana. et de fide in 6. synodo ubi dicitur duas naturales operationes indivise, inconvertibiliter, inconfuse inseparabiliter in eodem Domino Jesu Christo vero Deo nostro glorificamus pro hac est diam et humanam; in qua sententia particulae, indivise, inconvertibiliter pro immunt ab una et eadem persona verbi, utrumque generis et naturae operationes salva differentia ipsarum, perfectas esse. Ratio Con. Fratris est, tum quod ad humanae naturae quae in Christo est, veritatem pertineat operatio eius convenientis; tum quod alioqui veneret nostrae religionis fundamentum de meritoriis et satisfactoriis pro nobis Christi operibus; neque enim dici potest per divinitatis opera pro nobis esse satisfactum.

Rices. S. Leo in Ep. 10. ad Flavianum c. 8. ait utramque naturam in Christo agere cum alterius communione verbum vid. operari quod verbi est, et carnem exequi quod carnis est, quod videtur afferre unam operationem eo ipso quod afferat naturas communiter S. Sol operari. Pro res pons.

Rat: divinitatis Christi opera in 3. ordines possunt distingui, ja operatio dicitur tantum a sola in. divinitate facta qualia sunt creatio, conservatio orbis pro 2. sunt humana tantum, ea in. ad quae divinitas generali tantum concursu cooperatur qualia sunt ambulatio, locutio, electio, volio aliaque ab aliis hominibus et elici solita, et circa haec opera C. ut est facilem

obiter appendiam? quaerit S. Th. 1. 2. an in
Christo fuerint plures operationes humanae et tamen
Andel fuisse unam originative s. ratione
principii unius opera humana elicientis et imperan
tis, quod est ipsa ratio et liberum arbitrium humanitatis
fuisse v. plures obiective et effective operationes n.
humanae sunt ipsa sua obiecta sed et nostro dignitate.
3. dia opera, primus vocare mixta s. duplicia
s. partim divina seu humana, qualia sunt suscitatio
mortuorum, aliorumque miraculorum patratio
ad hoc n. concurrit humanitas ut instrumentum
divinitas v. ut agens Principale. Hic nos
Rx S. Leonem loqui de hoc 3. genere operum
et docere velle quod effectus per ea productus
vel et sic ab utraque natura productus sit, inte
rim unaquaque suo modo operante v. g. in
sanatione caeci l. leprosi caro Christi tetigit
ursus aegri et verbum dicit aegrum sanavit.

Rubius 2dus.

Quando? quibus operibus? quid
sibi nobisque meruerit Christus?

Quoniam meritum in actione libera voluntatis consistit ideo
Rubio de operatione humana Christum de merito cum S. Th.
subiungimus de quo sit

Con: sa. Chrg à jo Incar. momento cepit mereri
suumq; meritum usq; ad mortem continuavit Ita
coit Theol. ita n. decet de Chro sentire qui Ad
dormiens vigilabat utpote semp beatus nec ab
actu suae infusae cessabat. Si quomodo illigenda est
illa parte s. ad mortem usq.] nam Ad ipsa morte
aliquid meruit? hoc n. videtur fieri non posse; quia
namq; substantia desinunt per jus sui non esse Chrg
per mortem mereri non potuit cum tunc non esset
homo, è contra tamen dum per mortem Chri re
dempti, ad eaq; per eam meruit.

Ex Per mortem illig. non solum instans mor
tis sed Ad quae proxime ad illam desinunt me
ruit itaq Chrg per passionem suam quae tandem ei
mortem inferebat atq; eatenus vere nos morte
redemit. Caeterum post mortem nil amplius meruit
tunc n. desijt esse in statu viae quo cessante
cessat Ad meritum ut cum S. Th. 1. a. 3. Theol.
vir tradunt. Nec obstat quod Apls Rom. 4.
dicit, Christum resurrexisse pro justificatione nostram
per hoc n. aliud non vult, quam quod Resurrectio
Chri sit vel exemplaris causa justificationis et
novitatis vitae nostrae, l. quod per eam nobis compli
centur merita Chri ad nostram justificationem quae
sine Resurrectione Chri non fuisset sine ea n.
Apli non fuissent missi praecones factae redemptionis

non esset datus Spus S. unus adventus ex dia
ordinatione praecessit Resurrectio secundum illud Jo.
7. Nondum erat Spus datus, quia Jesus non dum
erat glorificatus, quia et Ascensio praecede
re debebat secundum illud si non abiero Paracletus
non veniet ad vos.

Con: 2da Christus meruit per actus virtutum libere
a se elicitos ita generatim cuius et certissima BB.
hi n. actus habuerunt omnes conditiones ad meritum
aequisitas, fuerunt n. actus honesti, utpote actus
virtutum, fuerunt liberi ut sulepono, fue
runt praemio proportionati, utpote infiniti
valoris ut supra vidimus, fuerunt a persona
grata et viatore eliciti. habuerunt denique
(si haec conditio ad meritum necessaria est) pactum
et promissionem ex parte acceptantis secundum Isa.
53. si posuerit pro peccato animam suam, videbit
semen longaevum etc. et Psal. 2. postula a me
Itaque iam notatum meruit jo per actum Charitatis
non eum quo Deum beatifice diligebat, hic n.
non liber sed necessarius est, sed l. per amorem quo
Deum per scientiam infusam cognitum tanquam
viator libere diligebat ut S. Th. h. a. 3.
videre velle et KK. multi post ipsum; l. certe
per speciale amorem amicitiae et beneficentiae
quo homines diligebat quem solum amorem in

Christo meritorium fuisse contendit Vasq. B. 74.
c. 3. 2do meruit per actus omnium moralium
virtutum infusarum nec de his est controversia
nisi quod aliqui de obedientia dubitent ex hac duplici
fundamento 1o quod habuerit praeceptum a Patre ut more
retur; 2do quod secare non potuerit ex quo utraque
sequi videtur, illum quoad obedientiam non fuisse li
berum. Verum hoc obstare non debet quia concesso
quod Christo quoad specificationem liberum non fuerit mori
l. non mori, fuit tamen illi liberum quoad exer
citium, mori in hac l. illo tempore his l. illis
circumstantiis, ad eoque sic magis mereri potuit
et meritus est, ut constat ex S. Paulo Philip. 2.
3tio dicitur meruit per liberos actus virtutum
moralium acquisitarum, vel in illi actus erant
honesti, et a Christo referebantur ad finem supra
alem, imo etiam non ita expresse relati fuissent
sola tamen dignitas suppositi Reificantis illos
satis esset ut erant vel proportionem et valo
rem ad meritum. Ita Suar. B. 93. s. 2.
Con: 3tia Christus nil sibi meruit eorum do
norum, quae habuit in 1o Incar. Momento
non visionem beatif. non gratiam habitualem, non scientiam
infusam, meruit tamen multa, quae postea ac
quisivit, vid. Beatitudinem corporis, impa
tibilitatem animi exteriores et quasdam excellentias

resurrectionem a mortuis, ascensionem cum
maiestate et triumpho exaltationem et ve-
nerationem sibi nostri sui. Ita S. Th. l. a. 3.
Circa 2dam partem quod cathol. non est contro-
versia est n. de fide in variis locis sa.
expressa psal. 109. de torrente in via bi-
bet p. Isa. 53. pro eo quod laboravit anima
eius videbit et saturabit p. L. 24. non
ne sic oportuit pati Christum p. Item docent
SS. PP. commentantes in locis istis merito
proinde videre Calvini dicta ita qua in scho-
lasticis ista docentes tanquam stulte curio-
sos invehit. Circa 3am partem differenti-
ant scholast. dum alii aliud docent sed in
tia sibi Th. Prob. 1. generatim hac ratione: quia
scia, gratia et gloria ex naturali congruentia debe-
bant Christo per modum naturalium proprietatum
quod non conveniebat ut eas mereretur, sicut
nec nos proprietates nostras meremur, sed ut
eas tanquam sibi debitas semper haberet. 2do
Prob. Specialiter ac 3o quod de gloria, quia bea-
titudo nemo mereri potest nisi per actus qui tempore
procedant beatitudinis assecutionem, sed Christus
antequam eam assequeretur nullum actum elicuit
ut pote 3o instanti concept. beatus, quod non tamen

Beat. meritus non est sed nec potuit, spectata Dei
potentia ordinaria, Dei. et consequentia sit clara ex
dictis supra de scientia Dei. prob. quia beatitudo extra
hit beatum extra statum merendi. Beatitudinem
nam cum beatitudo sit status firmus et immutabilis
eam semel assecutus sicut per meritum eum au
gere non potest sic nec simpliciter eam mereri adeoque
nec per actus assecutionem praecedentes meritus sit
nunquam deinceps merebitur. 2do de gratia.
Quia gratia est semen gloriae, ita ut pro quantitate
gratiae debeatur et quantas gloriae, quae sicut gloriam
Christus mereri non potuit sic nec gratiam. Quia quia ut
supra dixi gratia fuit in Christo communiter possibilis
ad eliciendos ab ipso actus meritorios sed possibilis
meriti non cadit sub meritum quia 3tio
de scientia quia scientia infusa. Et fuit meritorum
Christi possibilis, nam fuit directrix moralium actuum
ipsius, adeoque nec haec sub meritum cadere potuit.
Con: 4ta Christus ita meruit humani generis redemptionem
ut post Adami lapsum nec Adamus ipse
nec quisquam posterorum eius accepit l. gloriam
l. remissionem peccatorum. Vel gratiam s. habitualem?
actualem l. aliud quamvis s. habitualem s. actualem
donum mediate aut immediate conducens ad salu
tem aeternam quin totum id esset ex meritis Christi
Ita post S. Th. l. a. 4. breviter ista tangentem

rois Theol. volta ne nullas incaute con-
trium sentientes, quoad praevias ad petitae
missionem dispositiones. Rusior Con. et
singularum eius partium probatio et explicatio
spectat ad materiam de gratia et merito.

Sectio 2da

De Convenientibus Christo post Incar: in ordine ad Patrem.

Quaedam post Incar. conveniunt Christo in ha-
bitudine ipsius in ordine ad Patrem, ut quod ipsi
erat subiectus, quod ipsum oravit, quod ei in sacer-
dotio ministravit; quaedam v. ei conveniunt
sum habitudinem Patris ad ipsum, ut si Pater eum ad
constasset, quod eum praedestinavit, de quibus ordi-
ne.

Quaestio 1a

De subiectione Christi Rubrica 1a

An Christus sit Patri subiectus?

Tres modos assignat S. Th. h. quis alteri
sit esse subiectus 1o quia est altero imperfectior. 2. quia est
sub alterius imperio. 3. quia est sub alterius dominio.

Con: Chrg qua hō sm̄ ves 3. modus ē Xri
subiectg ita S. Th. h. cū viori. quoad jm̄
nō ē dubiū dicit n. Chrg ipse Xr̄ maior me
ē, hoc ē Reg Xr̄ infinite perfectior ē me qua
hoīe. Quoad sm̄ ipse et Chrg ait, neg
cibg ē ut faciam voluntatē eius qui misit; quae
placita sit ei facio semp, sed ut cognoscat
mundg qa diligo Xrē et sicut mandatū de
dit mihi pr̄ sic facio q̄ sit Chrm̄ subditū
fuisse imperio Xris q̄ de morte pro nobis
subeunda à pr̄e acceperat. nec huic tm̄ pre
cepto sed cibg iuris nāe preceptis subditg
fuit utpote creāa rāalis à superiori volte
diā dirigibilis. nō tn̄ subditg fuit preceptis
dis Vet. Test. multo minus preceptis positiuis
hūāis ut ipse dicit Math. 17. Rng ē filius hois
et Sabbth. et Math. 17. nō de lege tributorū
agere q̄ liberi sit filij. Interim tn̄ eas ves
leges ad se pertinentes acta observabat de
quo actu loquebatur cū dr̄et q̄s ex vobis
arguet me de pto. Galat 4. factū ex mu
liere factū sub lege. Quoad 3tium Crob.
Qa Rng sm̄ humanē ē creāa atq vis creāa ē
ē sub perfectissimo dnio Rei, ht n. Reg ius de
illa disponendi l. eā annihilandi pro sua
volte q̄ et Chrg qua hō nō minus quā alia

creat. homo dei subiectus est adeoq. ut
sic vere dei servus est et vocari pt prout
est in ps̃a vocat. Isa. 47. hic servus meus sus-
cipiam eum &c.

Ob. jo. generaliter contra hos 2. subiicimus
dos, videtur n. contra eos esse illud Apli 1. Cor. 15.
ubi ait. Cum subiecta fuerint illi (i. Chro.) via
tunc et ipse filius subditus erit ei qui subiecit sibi
via, ut sit Deus via in vibus adeoq. non dum
videtur ei subiectus.

R. plures esse huius loci expositiones l. n. scilicet
Christum posse exponendum [illegible] dici Christi subiectus
[illegible] quoad sua membra ut explicat Aug.
[illegible] et [illegible] l. tunc plene cognitas esse sub
[illegible] Christi, et n. [illegible] ut absolute
[illegible] Christi, dicatur quod tale esse cognoscitur l. ideo dici
fieri dicatur quod tale esse [illegible] effabile a qu
Christus tunc subiectus futurus, [illegible]
[illegible] militantis Ecclesia nec amplius [illegible]
indicabit sub Deo sibi ipsi vocabit.

Ob. 2do. Creat. contra 2dus subiectionis mo-
dus; si Christus fuit subditus imperio et praeceptis
dei; sed [illegible] non fuisse liberum in praeceptis,
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
illius [illegible] [illegible] [illegible] qui pt agere
[illegible] libere operari dicitur qui pt agere
et non agere sed Christus non poterat non agere qu
actus praecipiebatur quia non poterat peccare, non agere

a. quia ad est praecepta est peccare, quia Christus l. praeceptum nullum habuit l. non libere executus est, l. dum peccare potuit.

Circa hoc argum. varie se torquent aa. cupientes uti debent, solum sed conservare Christi impeccabilitatem obedientiam et libertatem, nam jo quidam dicunt praeceptum in obligatorium et non obligatorium, illud negant Christo fuisse impositum, quia obligatorium praeceptum praeter vim directivam habet etiam vim coactivam, et involvit hanc diam. comminationem si hoc non feceris eris mihi inimicus, talis a. comminatio realiter fieri non potest nisi ei qui potest inimicus dici fieri quod Christo eiusque impeccabiliter repugnat. Itaque Christus est incapax talis praecepti. Fuit tamen capax praecepti non obligatorii s. habitis solam vim directivam s. regulativam inferioris voluntatis.

Quod si contra hos inferas seq. hinc Christum non exercuisse actum veram et specialis virtutis obediae negant consequentiam. Probantur ex communi religionum praxi, obediam specialem etiam locum habere non praeceptis non obligatoriis, nam religiosi vere sibi persuadent se actum obediae exercere, si exequantur iussa praelati etiam non intendentis subditum sub peccato obligare, imo apud eosdem religiosos censetur ille magis perfectius obediens, qui l. solo superioris nutu contentus est.

nec strictum eius praeceptum expectat. Ita illi
quorum sententia et Ductionem ego lubens am-
plecterer si de solis positivis praeceptis Chri-
à pre datis procederet, dicendum Christum libere
potuisse ea praecepta l. negligere l. implere
sicuti religiosus qui sit Praelatus non velle
se obligare; Verum si sermo sit de vibus et
praeceptis iure naturae, non video quomodo diffi-
culti satisfiat V. G. Christus iure naturae de-
bebat Matri exhibere pietatem, quoniam quod an po-
tuerit tota vita sua, nunquam exhibere
honorem Matri an non? Si jam tunc l. sine
vi culpa potuit negligere praecepta iuris
naturae quod concedendum non est; l. sine sine culpa
negligere praecepta iuris naturae non potuisset
signum erit ipsum habuisse praeceptum obli-
gatorium. Si 2dum tunc ad supra po-
sitam difficultatem videbimus; si n. non potuit
non exhibere honorem Matri quomodo eandem libere
honoravit? Ad rationem AA. istorum qua
probant obligatorium praeceptum Christo in peccati-
li imponi non potuisse Kindel Suar.
B. 4 D. S. 1. Vt Christus sit capax praecepti
virtualiter continentis illam comminationem, in hoc
feceris eris mihi inimicus; satis est, ut
natura eius huius sine se considerata, ut prout est

potuisset in proprio subposito sit capax illius
status et poenae, quae per illam cum inanem expli-
cari. Vel certe satis est ut talis natura habeat
aliam superiorem cuius voluntatem respicere debeat,
tanquam regulam suae voluntatis. 2do. Respondent
alii. Christum in exequendis praeceptis fuisse li-
berum non quoad substantiam actus, sed quoad eius
intensionem tantum; verum horum sententia communiter
ut et a. Bonaventura par. 1. q. 19. a. 10. tonii
periculosa notatur. Certe S. Paulus Philip. 2.
absolute dicit Christum obediendo meritum esse
non a. obediendo cum tanto vel tanto intensionis gra-
du. 3tio dicunt alii, ut omittam alios, do-
cent, Christum etiam quoad substantiam actus fuisse liberum
pro quo illigando, breviter duo fundata
Notanda sunt: Unum est, actum unum eundemque.
Eleemosynae v. g. posse elici ex variis motivis
a quibus tonii a fine suo actus interni (imo et
externi quoniam ab interno dependet) substantiam et
speciem suam desumit. Alterum est; cum ergo aliquis
praecipit non restringi illum regulariter ad certum
motivum. Jam igitur ex his fit Christum licet prae-
ceptum moriendi in se, mortis acceptandae
aliaque mandata acceperit, libere tamen mortuum
fuisse non tantum quoad intensionem, vel circumstantias
mortis, sed etiam quoad substantiam operis quo mortem

acceptauit, in ratione huius l. illius motiui
sibi non dum praecepti, acceptauit in mortem sub
eo motiuo, sub quo acceptare non tenebatur.
Instabis. saltem quod bene non libere exerce
bit actum si ei esset intensio, circumstantia et
motiuum praecipere.
Ex parte concedi seq. nam ratione visionis be
atis. summa gratia et gubernatio, qua ob tam
unam hypost. Voluntas Christi Reo singulariter sub
dita, non haberet bene potentiam omittendi talem actum
cum talibus circumstantiis praecepto. Atq. haec
sententia, quia meliorem non video pro nunc pla
cet, secundum quam ad Ob. dicendum est, saluari
libertatem in agendo per hoc, quod quis potest tali
l. tali motiuo operari, adeoque talis l. talis
speciei actum elicere.
Ob. 3tio Contra 3tium subiectionis modum.
Adrianus 1. et Concil. Francofurt. dam
narunt Elipandum dicentem Christum esse adopti
uum filium Dei et seruum, quod haeretica locu
tio est dicere Christum esse Dei seruum. Confir. Im
possibile est, eundem esse seruum et filium naturalem
sed Christus est filius Dei naturalis et secundum Dominum
ut infra dicetur, quod non est seruus. Maa. Trob.
quia si filiatio naturalis excludit filiationem adopti
uam, multo magis excludit statum seruitutis.

Fidelis quod servus non habet naturale ius ad hereditatem
Cuius a. habet naturale ius ad hereditatem vitae aeternae.
Propter haec et similia argumenta Vasq. B. 80. Sententiam
nostram non vero quidem tanquam hereticam vult damnare
acerrime tamen contra eam disputat. Verum quia poterat
rationes et authores supra allatas nobiscum
sentiunt et loquuntur plures SS. PP. non est quod quidquam
vereamur. Vide Suar. B. 44. a. 1. s. 1. Ut
Porro obiicias indeam Not. duplum servi
tutem (: quantum ad praesens pertinet :) posse in hoc
considerari, unam Poenalem, quam in. homo in pactum
prolapsus servilem quandam conditionem contrahit
ut quam censeatur indignus omni amicitia dicta et
dignus perpetua captivitate. de hoc videtur Christus
locutus cum dixit: iam non dicam vos servos, sed
amicos meos. Alteram naturalem, convenientem
enim homini ratione creavit, ut quam homo, quidquid est,
Rei potius est quam suus. Iam quoque Pax de
fidem Adriani accipi posse de servitute poe
nali, quam certum est in ipso non fuisse sicuti
non fuit pactum. Hanc a. responsionem non esse
contra mentem Concilii haud obscure sumitur
ex ipso Concil. circa unius finem dicti. Sed et
hoc volumus audire An Adam jam huiusmodi
genus Pater liber sit conditus an servus? si
servus, quomodo tunc imago Rei? si liber?

cur n̄ magis Chrg. Et infra Vn̄ Adam
servus factus est m̄ ex pcto. Scilicet hic Adam
ny in Epla sua. nos inquit per illum à ser
vitute liberati sumus n̄ ille nobiscum servus.
Ad hoc respondent, qui mentem Elipandi
fectius assecuti aiunt, ipsum verum fuisse
Nestorianum, et docuisse Chrm̄ qua hoie
fuisse purum servum, hntem m̄ creatam et per
sonaltem, quam ab hunte solo noie dnque
bat, rāne uiq; oque servus fuerit ac
nos. atq; hoc solum aiunt Pp. et Adri
anum damnasse. Ad Confir. Ex
quod filiao naalis excludat filiaōe
adoptivam, ut infra dicemus, n̄ item ex
cludit servitutem naalem, hoc n̄ inseparabile
conveniat vi creaōe, sicut q̄ creator factus
est creaōe, ita et servus. neq; ut talis hic
ius ad hereditem sub titulo filiaōis, sicut
quis iustus sit est servus qua creaōe, et adopti
onis grā filius Rei ac cohaeres Chri.

Dubium 2dum

Utrum Chrg sit subiectus sibi ipsi?

Con: quae dubio superiori de subiecti
one Chri ad Vrem dicimus, et dici sunt de
subiōe Chri hois ad sepsum qua Reum.

Est n. eadem utrobiq; ratio. Ita S. Th. l. qui
tn monet quoad modum loquendi attendendum esse
ut m. in praesenti mana non loquamur abso-
lute dando, Christum esse heisso minorem, sibi ipsi
subditum l. servum (l. sic n. significaremus plurali-
tatem suppositorum) sed cum restrictione, l. expres-
sa l. certe subillecta vid. Christum sm humanam
esse sibi ipsi qua Deo subm servum ex sic n. non
suppositorum, sed naturam tm pluralitas significat.

Qo 2da

Utrum? pro quibus et quo effectu Christus oraverit? ac Aeternum oret?

Christus in terris vere et frequenter oravit. et de fide
nec probatione eget et n. nota ex Evangeliis tm
observa cum S. Th. l. a. 1. et 2. orationem convenire
Christo non ratione divinitatis sed humanitatis, cum n. oratio sit
explicatio quaedam propria voluntatis apud Deum ut ipse eam
impleat et v. dia voluntas sit omnipotens nec egeat
alterius auxilio non convenit eidem orare sed
volti humanae, humanae inquam rationali nam nec sensualitati
convenit orare oratio n. est ascensio mentis in Deum
quo sensualitas pervenire non potest eius tm affectus et de
fideria ipsa mens Christi Deo quaq; proposuit.
Qo Quomodo volti humanae orare conveniat, cum Aeterna
Sapientia instrumentum verbi fuerit ipsi omnipotens via vid.

potuerit creatione et annihilatione exempta?
Ex absolute quidem Voluntatem humanam non indiguisse cra-
tione, sed tamen ex dia ordinatione, quia non Deus vo-
lebat ut Christus per creationem debitum Deo cultum
exhiberet, nobisque exemplo praeluceret idcirco
ordinavit quidem non fore nisi Christus ea creatione sua
impetraret sicuti et ordinavit ut humanum
genus non redimeret et in gloriam suam non intra-
ret, nisi poteretur, hinc psal. 2. postula a me
et dabo etc. Vide suar. B. 48. S. 1.
Con: 2. Christus cravit tam pro se quam pro nobis.
Est iterum de fide ja pars patet Jo. 17. Pater
clarifica filium tuum; ex creatione in horto, ex
psalmis etc. 2da Patet tum aliunde, tum ex
pulcherrima creatione Christi Jo. 17. Ubi ait, ego
pro eis rogo, non pro mundo, sed pro iis quos etc.
Sed nunc Christus non cravit etiam pro mundo, an V.
pro solis Apostolis et electis?
Ex crasse etiam pro mundo, sed alii ac pro electis, pro
his non cravit ut efficaciter illis applicarent
merita sua, non ita cravit pro mundo.
Con: 3tia Oratio Christi profecta ex efficaci affectu
impetrandi aliquid pro se l. pro aliis semper fuit
exaudita, non item ea quae orta est tantum ex simplici
affectu desiderio aut etiam Velleitate. Ita S. Th. 1.
a. 4. ja pars patet ex Joan. 12. Ego sciebam quia

semper me audis. Heb. 5. cum clamore Valido
et lachrymis preces supplicationesque offerens exauditus
est pro sua reverentia. Ratio est: quia Christus efficaciter
nil oravit, nisi quod sciret Deum efficaciter velle.
2da pars patet ex oratione in horto quam ipse sum vol
tem, ut ratio, nolebat exaudiri. Nec in feras:
ipsum inutilem orasse voluit n. se nobis in nostra similitudine
ostendere, suosque cruciatus potestate et patientia exem
plum praebere.
Ob. Non videtur exauditus in cruce orans: Pater
ignosce illis quia nesciunt quid fuerunt conversi.
Ex vel ipsum orasse tunc pro solis praedestinatis,
ut vult S. Th. l. ad 2. l. si et pro aliis oibus ora
vit exauditus fuit, quia tamen petivit ut per eum non
staret quo minus eis ignosceret. Ita Val. B. 21.
puncto 2.
Ad: 4ta Incertum est an Christus Aeternum in coelis Aeternum
oret pro nobis an non, sed n. in utramque partem com
plures et optimi DD. et Patres. Ratio pro parte affir.
est, tum aliquot sacra loca nam Joa. 14. dicit ego rogabo
Patrem et alium Paraclitum dabit vobis quod vetus illique
post ascensionem expletam. Rom. 8. et Heb. 7. dicit
Christum Aeternum interpellare pro nobis. Tum quia hoc
conveniat Christo ratione Pontificatus sui quo Aeter
num fungitur, adeoque nullam imperfectionem involvit.
Pro negante sed ha. ja. Jo. 16. dicit Christus
in illa die in nomine meo petetis et non dico vobis

qa ego rogabo pre. 12. Math. vt. ait idem
data est mihi vis, ptas, quod g usq est precibus.
3. Alias sequeretur pro nos orare Christum vt
oret pro nobis, quod etsi adversarij concedant, pri
vatim illicitum non esse dummodo sapienter fiat, tamen
saltem fateri debent id publice non admitti in Ecclesia
quae Christum invocans vtitur hac formula: Miserere
nobis. atq; haec sententia fere videntur probari
ac etiam vtilior auget n. nostram in Christum fiduciam
et charitatem. Hac certum. si Deus expresse in
celis orat ipsum saltem non vti obiecto et humili
aliquo gestu manus tamen elevare aliq concedant.
Ad argumenta pro Affir. sententia videri potest; jo
promissionem illam Christi apud Joa. ante mortem,
l. in cruce fuisse expletam ibi n. oravit
pro paraclito nobis mittendo vt exponit Ru
pertus et Medina h. 2. interpellationem illam de
qua S. Paulus aliud non sigfre quam quod l. an
tiqua Christi oratio adhuc perseveret apud patrem se
cum clementissima affectione Christi erga nos, l.
quod Christi suam humanitatem repraesentet pro nobis, cuius
intuitu ille nobis sua dona conferat. 3tio
ipsius Pontificatum hoc non requirere vt n. S. Paul
Heb. 10. ait, vna oblatione consummavit in
aeternum sanctificatos. et, introivit semel in
sancta. Vide Vasq. D. 81. pulchre haec tractantem.

Quæstio 3tia

De Sacerdotio Christi.

Rubrum jus

An et qualis Sacerdos fuerit Christus?

Con: ja. Christus sum Hominem et vere propriæ sacerdos ita S. Th. h. a. 1. et q. de fide ex Psal. 109. tu es sacerdos in æternum ex ep. 4. ad Heb. ubi Christus sapis sine vocat. Pont. hoc est summus sacerdos. ex Trid. sess. 22. c. 1. et seqq. sacrificavit vero Christus (quod est proprium munus sacerdotis, seipsum in ultima cœna et post in cruce quas passiones et mortem (verum sacrificium à Deo constitutam) libere acceptavit et ita quidem ut potuisset crucifigores suos impedire hic et nunc et vitam diutius producere quam in statu Martyrum non fuit. Signate porro dixi Christum sum Hominem fuisse sacerdotem, ad explodendam hæresin in statu Stanchari docentis divinitatem esse sacerdotem Hominem esse sacrificium, Pro Calvini docentis Christum sum utramque, nam functum esse munere sacerdotis, sed quam absurde in statu, quod fungi munere sacerdotis, sit cultum latriæ exhibere quod in Deum vim supremum Deum cadere nullo modo potest.

Con: 2. Ita fuit Christus sacerdos ut sit est hostia ita S. Th. h. a. 2. et est de fide sæpius ab Apostolo

ex pressa ut Ephes. 5. tradidit semetipsum pro
nobis oblationem et hostiam Deo. Heb. 9. semel
ipsum obtulit immaculatum Deo. Sancti Patres loquuntur
in quibus Aug. Tu sacerdos tu victima. tu oblatio
tu oblator. et quod hostia perfectissima utpote pro
peccato, hostia pacifica et holocaustum.

Con: 3. Christi sacerdotium est aeternum ratione effectus
et ratione ministerii. est certa cum S. Th. h. a. 5.
ja pars prob. quia effectus sacrificii Christi sit bona
gratia et gloria de quo paulo post, atque haec
in aeternum durabunt ergo. 2da pars patet, quia
ministerium sacerdotii consistit in ipso actuali
sacrificio, hoc a. aeternum non durabit, nam
cruentum quidem iam dudum cessavit incruentum
v. etiam in fine mundi cessabit.

Sed nunc cessante in fine mundi incruento
sacrificio, cessabit etiam sacerdotalis Christi dignitas
et potestas? Affir. Bellar. cum aliis. Negat
Vasq. cum aliis docens hanc potestatem visa non
dignitati ab unione hypost. per quam ab aeterno
Christo modo perfectissimo unctus designatus et sig
gregatus est ab aliis hominibus et vocatus potens
ad intercedendum et offerendum pro illis dig
nissimum sacrificium hoc a. unio non cessabit
ergo nec illa potestas. Unde etiam obiter patet quanto alti
oris et perfectioris rationis sit sacerdotium Christi
quam sit aliorum sacerdotum etiam novae legis

nam et hoc sacerdotium est tam participatio quam de-
rivata à sacerdotio Christi.

Con: 4ta Christus est sacerdos secundum ordinem Melchisedech.
Ita S. Th. h. a. 6. ergo ut sonat de fide ex Psal.
199 et Ps. ad Heb. in quo a. hic ordo conscribat
potius ad scripturarios spectat. Breviter tamen dico
conscribere tamen in ratione repraesentati et repraesen-
tantis, nam Melchisedech Rex iustitiae, Rex salem,
hoc est, pacis. Sine patre sine matre l. non quod non ha-
buerit, sed quod de iis nil in sacra commemoretur.)
repraesentabat Christum Regem iustitiae et pacis, sine
matre ab aeterno, sine patre ex tempore. et ulterius
Melchisedechi oblatio repraesentat oblationem Christi
obtulit n. ille panem et vinum per quae Reo
gratias egit et fessos Abrahami milites recre-
avit, post victoriam de hostibus partam, sic
Christus sub specie panis et vini corpus suum et san-
guinem offert, et militibus suis post partam de
peccatis victoriam in altum spirituale praebet.

Bubium 2dum

Qui sint? et ad quos pertine ant effectus sacrificii Christi.

Con: ja. Proprius et praecipuus sacrificii Christi
effectus est perfecta propitiatio peccatorum humani generis quo
ad culpam et poenam, nam cruenta sacrificatio Christi
habuit perfectam virtutem placandi Deum ac satis-
fandi eidem pro peccatoribus ac proinde vim impetrandi

* remissionem ac expiationem culpae et poenae. Ita
certa de fide cum S. Th. h. a. 3. patet ex supra
dictis de satisfactione Christi. Tum hoc loco notandum
expiationem peccatorum non esse adaequatum effectum sacrificii
Christi. Ita hanc expiationem respondere eidem quoniam
hoc sacrificium est propitiatorium quoniam a. 5. et
est pacificum, videlicet ei propriis effectibus, in. gratia, quoniam
dum est holocaustum, videlicet ei gloria. Ut ex
ponit S. Th. h. a. 2.
Con: 2da. Totus effectus sacerdotii S. sacrificii
Christi qua propitiatorii S. satisfactorii pertinet
ad hominis redemptos, effectus S. eiusdem sacrificii
qua meritorii S. quoniam idem sacrificium ad meri
toria fuit, pertinet et ad ipsum Christum. Ita S. Th.
a. 4. Ita pars est de fide definita in Con. Ephes.
dicta anathema in eos qui dixerint, Christum et pro se
sacrificium propitiatorium S. satisfactorium obtu
lisse. qui n. peccatum nullum admisit sacrificio
propitiatorio non indigebat. 2da pars patet ex supra
dictis, dicimus n. Christum et sibi gloriam corporis
exaltationem sui nominis ex meritum fuisse per opera
libere ab ipso exercita inter quae potissima est
ipsa passio quae a cruento Christi sacrificio non
dignatur.

Qo 4ta

De Adoptione Christi.

Utrum Chrus sm quod ho poit dici filius Dei naalis an Adoptivus?

Antequam de Chro aliqd definiamus prius cum S. Th. de Adoptione in coi. n nulla praemittenda sit. quid in Adoptio generatim an? qmo? et ex quo Deo conveniat. Itaq;

Not: 1a. Nomen Adoptionis ab humanis ad dia ee translatum etsi n. res ipsa hac noie significata in Adoptione dia perfectiore modo inveniat tn locutio ipsa in hca adoptione prius usurpata e. et a. Adoptio generatim assumptio ad haere ditem personae extraneae s. ex vi suae originis n habitis ius ad ipsam. ad hanc Adoptionem requirunt Jure Ci aliquot conditiones praecipuae sit hae. 1a. Ut persona adoptata extranea sit hac est, n hns à naa illum modum Juris s. conditionis ad q adoptat. 2da. Ut Adoptio gratis fiat, aliaqui erit alius qspiam contractus. 3. Ut qui adoptat consentiat si raois iam sit compos sm minus consentiat Pr aut tutor sub cuius state est adoptandus. Not: 2. Ex data Adoptionis definitione et conditionibus facile colligi recte Ad

Reus dici adoptare sibi aliquos in filios, nam
~~ad~~ pa ex Bonitate sua aliquos creaturas ad
participationem aeternae suae Beatitudinis, (cum
merito Dei haereditas dicitur ut per ij mpe duos
est.) Ita assumit ut vera undique adoptio
nis servet. nam jo respectu huius haereditatis
persona creata extranea putatur quia in sua
natura et originis nullum ad illam ius habet.
2do. gratuito et assumit. 3. nullum rationis
compotem assumit nisi consentientem in in
compotem Deus ipse Verg eius Nr assensum com
plet 2. Iulia l. eius capitis consensum pro eo
acceptat. Ex quibus ulterius patet adopti.
istam Rei ipsa non dignum a iustificatione ratio
lis creatae per hanc n. creata voluntate generatur
in spem vivam et accipit ius ad divinam
haereditatem, adeoque fit filius non fit a. naturalis
ergo adoptivus.
Not: 3tio Hinc facile et illigi differentias
inter Adoptionem diam et humanam potissimae
sunt. ja. quia humana fiat per solam extrinsecam
causam acceptantem, nec per eam consentit aliquid
esse internum in quo fundetur ius ad hae
reditatem, at v. in dia adoptione filius acci
pit in haereditatem iustitiam et gratiam per quam fit par.

tiens diae naae, et ideo 1. Jo. 3. dr. Videte
qualem Charitem dedit nobis Deus, ut filij Dei
nominemur et simus. Itine vero n. differa:
quod ex Adoptione hua non resultet relatio realis
sed rationis tm, quae in sola extrinseca denoi-
atione fundatur, ex Adoptione a. dia resultat
relatio filiationis realis, fundata in reali et in
trinseca iustificatione quae est vera generatio in
similitudinem diae naae imperfectam quidem et ac-
cidentalem, valet tn sm illud 1. Jo. dedit eis statem
his qui non ex sanguinibus sed ex Deo nati sunt.

Not. 4to Adoptionem Dei esse opus coe toti
sse Trinitati cum n. sit opus ad extra indivisum
est. Ita S. Th. h. a. 2.

Not: 5to vem et solam creaam rationem esse de se
capacem filiationis adoptivae hoc n. vis solaque
capax est supernaalis Beatitudinis; de facto v.
eandem adoptionem hnt ij soli qui per gram et
Charitem iustificati sunt; adeoque filij adoptivi
sunt Angeli fuit et Adamus in statu Innoc.
fuerunt itam vres hoies qui ante Chri adventum
iusta sctaque viperunt, sunt dnus oes alij iusti
quidem tales permanent, etsi finaliter perseveraturi
non sint, cum n. gra sit pignus hereditatis
aeternae et fundatum relationis filiationis adoptivae
quidem in creaa gra permanet tam diu gra
relatio filiationis resultat. S. Th. h. a. 3.

Cont. Chrg est sm. humanae est filius Dei naturalis
non adoptivus. Ita S. Th. h. a. 4. et vir Theol.
post ipsum. Prob. 10 ex Adri. Pontif. et Con.
Francofort. quod Elipandum contrarium docentem
damnavit. quamquam ut supra est manu; ali
qui ideo eum damnatum velint quod contrarium
propositionem in Jesu nestoriano protulerit. Ad 2.
SS. PP. quos apud Valent. Suar. Vasq. fuse ut
vide. Ad 3. rationibus. quarum dehas dehi affe
runt easque examinat Vasq. d. 29. c. 12. No
bis sufficiat ista, quod qui adoptat in filium
non sm. naturam sed solo affectu coniungit adoptanti;
C. adoptare non est velle et desiderio loco filii
naturalis aliquem sibi subrogare adeoque desiderare pro
filio hic eum qui aliaque sm. naturam sibi coniunctus
non est.) ac post ipsam adoptionem est manet natura
sua extraneus adoptanti; atque humanitas non fuit
coniuncta Deo solo affectu, sed reipsa, manetque
post assumptionem Deo naturali unita, ergo Chrg
est sm. humanitatem filius adoptivus non est. Confir.
et declarat ulterius quod unio hypost. effectu
impedit in Deo eiusque humanitate filiationem adopti
vam hoc ipso non quod Deus vult humanitati conferre
hanc unionem vult est substantiam ei communicare sed
et hypostasim suam et naturalem filiationem l. certe
sibi illam qua Deitas naturam humanam sanctificat

cui et ius ad hereditem competit non ex affectu ad
optionis, sed naturali quia conferitur ex affectu donandi filia
rem naturalem c. similitudinem dictis, proinde hoc ipso
excludit ab humanae capacitas adoptionis, nam
gratia habitualis unionis sapientiae non potest Deo
conferri ex affectu adoptandi eundem in filium
quia haec gratia ut adoptivum constituat praeexi
git ut subiectum suum inveniat separatum a filia
tione naturali, naturalis enim filius non adoptatur sed extra
nea persona ut in definitione adoptionis videmus.
Ob. 10. Naturalis filius Dei dicitur tantum is qui procedit
a patre per aeternam generationem atque Christus quia Deus
sic a patre non procedit ergo quia homo non est filius naturalis
sed adoptivus.
Respondeo ut dicitur 10 n. dicunt quidam Christum quia
homo etsi per aeternam generationem a patre non processerit
vere tamen dici filium Dei naturalem ea ipsa filiatione
qua 2. persona Trinitatis dicitur naturalis filius Dei quia
per unionem communicationis sicut hypostasis filii Dei
sic naturalis illius filiationis. Haec responsio quidem dicit
Christum quam homo esse filium Dei naturalem, ratione filia
tionis aeternae non placet Vasq. D. 89. c. 14. et aliis
nec vero immerito quia hinc sequeretur si Pater aut
Spiritus S. incarnaretur eos quia homines nullo modo
posse dici filios Dei. non adoptivos sed eandem rationem
sed quam iam de facto Christus adoptivus dici non potest

ñ naales qu eis qua hoibus per unionem ñ
communicare naalis et aeterna filiatio. Itaq;
2do. Pendent naalem filium Dei in aliquem diu
quod illi naale esse Patris communicet. hoc a duplici
fieri potest. Uno modo per naalem generationis pro
ductionem, per quam filius de substantia Patris
accipit naam et sic verbum sine diem naam
est filius Dei Patris, et unus homo est filius naalis
alterius hominis. Altero modo per substantiam
unionem in una persona, et sic Deus qua homo
est naalis filius Dei illigando per vocem Alii,
totam sua Primit. tota n. sua Prim. hanc
filiationem producit. nam haec fundatur in
ipsa unione hypost. Hominis cum persona verbi
naae cuius humanitas Reiteratur ipsa sanctificatur
et constituitur haeres, ñ solius gloria sed
Verbum ñ solo affectu, ut filius adoptivus
sed naali et vera coniunctione. Atq;
haec responsio confir. in quod si Deus haeret
solam filiationem aeternam, ñ posset dici haeres
Verbum, at v. si alterum filiationem et
concedamus recte illius quomodo sit haeres et
nos coheredes ipsius. Illius item quomodo sit
primogenitus in multis fratribus. Item
quomodo Deus (tota sua Prim.) dicatur ñ
pepercisse proprio filio suo, utique qua homo

sed pro nobis omnibus tradidisse illum. Item quod
Christus qua homo dicat, ascendo ad Patrem meum
(i. totam scilicet Trin.) ut exponit Adrianus et
Patrem Verum. in quibus ipsis verbis advertit Adri-
anus Christum nunquam nobiscum Deum communi affectu
patrem appellasse, dando Patrem nostrum, sed l. semper Patrem
meum, l. Patrem vester. Ut vel hoc ipso ostenderet
alio modo esse se homini esse filium Dei ac nos
sumus, adeoque non esse adoptivum.

Instabis. Ex hac responsione sequi Christum
qua homini esse et posse dici filium sui ipsius et Spiritus
sancti quod vero absurdum videtur.

Ex sinistra dicere Christum Christum divinitatem et Deum
sui ipsius sed humanitatem sui dicere Christum Christum humanitatem
et filium naturalis sui ipsius sed divinitatem. Idem
proportionaliter respectu Spiritus S. dici potest; quoniam ut
monet S. Th. infra q. 32. a. 3. vio cautela
hoc in re loquendum sit tum ne forte dum dicimus
Christum qua homini esse filium Spiritus S. aliquis putet,
Spiritum S. esse Patrem Dei respectu generationis humanae ut
qui de Spiritu S. conceptus dicatur. Tum alias ob
causas quas quid vesq. et suar. ibi.

Ob. 2do Gratia nostra habitualis est eiusdem rationis cum
gratia habituali Christi sed per eam nos constituimur
filii adoptivi sed etiam Christus. Hoc et similia
argumenta sicut Kur. aliique veteres non nulli putant

Chrm̃ cum restrictione in sm̃ hunc pōe
dici filium Dei adoptivum, verum qa hanc
sententia cōiter temeraria censetur. Ideo
ex solutione argumenti patere ex Confir.
Concl. nra, gra in habitualis non constituit
Chrm̃ filium adoptivum, qa non invenit illum
adoptionis capacem.

Qo 5ta

De Praedestinatione Chri?

Suppositis ijs quae de Praedest. in cōi
in ja parte disputatum proponit S. Th.
hic per 4. aa. de Praedest. Chri inspe in
quorum resolutione controversia non est tam
de re, quam de modo loq.

Dubium jm

Utrum? et ad quid Chrg dici
potest Praedestinatus?

Pri: ja. Ride certum Incarnationis mysterium S.
Hypost. Trinitatis dicit et hunc nam in Una persona
filij Dei ab aeterno fuisse praedestinatam à Deo 1. Cor. 2.
loquimur sapiam in mysterio quae abscondita est
quam praedestinavit Deus ante saecula in gloriam nram.

Ratio quia etsi praedestinatio ad eos effectus diuersis voluntatis
accommodari potest, ex Thomae tamen Theol. potissimum dicitur esse
in operibus gratiae et gloriae, sed dicta unio est
magis opus diuinae gratiae quam Deus absoluta et efficaci
voluntate ab aeterno voluit ut in tempore fieret quam ab
aeterno fuit hac opus ordinatum praedestinatum
a Deo. In quo parvo signo rationis et in quem
finem praedestinatum sit, dictum est supra Tr. 1. q. 2.
sunt enim, praeordinata et decreta fuisse
dona gratiae et gloriae quae assumptae naturae conferre
rentur de quibus supra etiam egimus, tamen iam difficultas
est, quomodo praedestinatio tam absolute quam ad
iuncto termino, hoc est, praedestinatio ad unionem
ad gratiam et gloriam, de Christo eiusque naturis praedicari
possit, quo de duas sequentes Con. dabimus in ea pro
positiones veras, in 2. falsas ponemus. sit ergo
Con: 2da vera sit sequentes propositiones in proprio sensu
acceptae ita est; Christus est praedestinatus. Ita S. Th. 1
a. 5. aliique communiter Ratio. Ea huius propositionis sensus
legitimus est, quod Christus aeterna praedest. a Deo sit
praefinitus ut in rerum natura esset, quod omnino verum
est. 2. Christus qua homo est praedestinatus ad gratiam
et gloriam ita loquitur S. Aug. lib. de praedest.
sanctorum c. 15. et alii communiter. Ratio. Ea Christus tamen aliquid
subsistere sibi praedestinatus ad praedicta dona
atqui non tamen quod est Deus, ut infra dicetur ergo tamen
quod Deo.

Rices. Praedest. propria est tm ad id quod est su-
premum et praecipuum in praedestinato v. g. nos
hoies tm dicimur praedestinari ad gloriam qua
gloria est supremum in nobis et in Christo supremum
est filiatio Dei ergo ad illam tm est dicendum esse praedest.
Ergo neg. ma. nec n. est absurdum dicere nos et
praedest. ad gloriam corporis cum tm aia
gloria sit praecipuum. ita et loquimur de Christo
et et loquimur SS. PP.
3 dia est. Christus absolute est praedestinatus ad
gratiam et gloriam. Nam. quia de Christo hoie dicitur
sed et de Christo absolute dicitur in quo speciale
obstet atque de Christo hoie ut supra vidimus
dicitur esse praedestinatus ad dona gratiae et gloriae nec
aliquid hic obstat ergo. 4ta Hentas Christi
est praedest. ad unionem Hypost. Ita cum S. Th.
in 3. dist. 10. q. 3. loquitur Scotus, Rur. Valens.
aliique contra Thomist. et nullus quibus videtur sanctus
S. Th. l. a. 1. docens praedestinari non esse nam
sed subsistit. Sed contra. illud praedestinatur
cui gratia in spe conferetur sed gratia unionis con-
ferenda Hnti ergo Hentas ad unionem praedesti-
nata est; sed quam rationem et dicere sunt Hnte
et aiam Christi praedestinatam esse ad gratiam et glo-
riam hoc n. dona Hnti et aia collata sit.

Con: 3. seqq. propositiones in sensu proprio ac
certe sunt falsae. ja. filius Dei, Christus qua Deus,
qua subsistens in Deitate est praedestinatus ad gratiam,
gloriam, unionem hypost. l. quamvis alium. Nam est:
quod filio Dei, l. Christo qua Verbo nullum fuit beneficium
l. gratia, quod in tempore factus sit Homo, Deus n. qua Deus
incapax est qui accipiat ab ullo gratiam, atque quamquam
praedestinatus ad aliquem finem accipit suo tempore gratiam
a praedestinante. est n. praedestinatio praeparatio
gratiae suo tempore praedestinato fundata a praedestinante
qui vicissim aliquid sit ab ipso praedestinato.
Ita vis contra Suar. qui negat necesse esse ut
praedestinato fiat gratia. Verum etsi hoc esset,
saltem debet concedere alium debere esse praedesti-
nantem a praedestinato, nemo n. sibi proprie
ad quamquam praedestinat.
Ricus. saltem per communicationem idiomatum poterit
dici Deus praedestinatus ad gratiam l. gloriam? quia
Christus absolute l. Christus Homo dicitur ad ista praedesti-
natus. Vasq. B. 92. c. 4. totum concedit
aliquid aeque bene posse dici, filius Dei est praedesti-
natus, atque filius Dei est mortuus &c
Ad Cum aliis vir neg. ratio est: quod praedicta significatio
actum aia quale est, esse praedestinatum fuit subiectum
formale accipi, adeoque, quando dicitur Verbum est praedesti-
natum significat praedestinationem convenire Verbo
qua tali quod tamen falsum est adeoque communicationem idiom.

hic in pedit modus suffundi quem prædm hic
de quo superius s. 1. q. 1. d. 2.

2da. Chrus est prædestinatus ob unionem hypost.
ut sit Ho, ut sit filius Dei, ut subsistat
in Hente ut subsistat in Deite. Ita multi
Vet. et RR. cum suar. supra s. 2. Quia quod
quod est effectus tale non est tale per prædest. quia nulla
est proprie prædestinatio ad sibi efficia sed aliud
neque non recte dicitur Petrus esse prædestinatus
ut sit homo, l. Hoies ut sit aiol, atque Chrus est
effectus Reg. Ho. subsistens in duabus naturis
assumptis includit unionem hypost. g. Quia
quia quod prædestinatio ut sit tale sit l. aliquando sit fieri
tale ut vulgaribus exemplis constat quem non filio
nunc Dei prædestinat ut sit sacerdos, sit l. fieri
sit suo tempore sacerdos, atque Chrus non potuit fieri Reg
filius Dei, subsistens in Deite et Hente p. quia
ut Cajici ~~Reg~~ docent, quia ethi ut ut Angeli et
absolute dicam fieri non oportet ut suam producti-
onem procedat saltem priorite natura ut tamen vere
dicatur fieri l. produci talis et talis oportet ut
productionem ipsa procedat V. G. Vere dicitur Petrus
nunc fit, inepte a. dicis Petrus nunc fit Ho
nunc aiol p. sic recte ad dicis Chrum esse Reum
esse hoies; falso a. dicis Chrum fieri l. produci
Reum, Chrum fieri hoies p.

3tia Chrg in quantum homo, aut sm Hnte est prede
stinatus ut sit filius Dei. hanc propositionem veram
esse multi affir. cum Vol. Vasq. p. 3 negant scotus
Duran. Rao. 2a Chrg qua homo non proprie fuit
factus filius Dei l. Reg ut constat. atq non est proprie
ab aeterno praedestinari ut sit tale quod in tempore ne
quit proprie fieri tale ergo. quod si adversarii velint
huius propositionis esse hunc improprium sensum vid. nam
huiusmodi non semper unitas fuisse verbo sed praedestinatus
Dei factus ut eadem natura in tempore uniret verbo
ex qua unione resultat fit ac producit
Chrg in tempore sic liberum totam propositionem ut veram
concedens et in hoc sensu improprio explicat
Rev. et alii verba S. Pauli ad Rom. dicentis, Chrg
praedestinatus est filius Dei sicut n. superius con
cessimus dici posse homo factus est Reg si sensus sit factus
est ut homo sit Reg, sic aiunt dici posse Chrg est prae
destinatus filius Dei si sensus sit praedestinatus est
hunc hominem esse filium Dei praedestinando sc. ipsam
unionem Hnte ad Deum. 4ta Hic homo
(demonstrato Chro.) est praedestinatus ut sit filius
Dei; et hanc veram volunt qui priores approbant.
sed ratio supra allata et huic adversari si in pro
prio sensu accipiatur.

Dubium 2dum

An praedestinatio Chri sit causa et exem
plar nostrae praedest.

Con: et affir. et de fide, ut tn in proprio
sensu sed improprio isto vid. praedestinatum Christum
esse causam, tum exemplarem, tum meritoriam passi-
vae s. creatae praedestinationis (actuum n. praedest.
quae est increatus actus Dei praedestinantis nullam
proprie dictam sui causam habere pt.) aliquorum
hominum praedestinatorum de exemplari causa loquitur
Apostolus Rom. 8. quos praescivit et praedesti-
navit conformes fieri imaginis filii sui.
de quo supra. de meritoria loquitur idem Phas.
1. praedestinavit nos in Adoptionem filio-
rum per Jesum Christum de quo itidem egimus.
Vide litt. S. Th.

Sectio 3tia

De Convenientibus Christo post Incar: in ordine ad nos?

Post Incarnationem conveniunt Christo quoad munia
et noia sum habitudinem ipsius ad nos, ut quod sit
nostrum Caput, Redemptor mediator, Medicus
Doctor, Rex Legislator et Judex. Alia sum habitudinem
nostram ad ipsum inter quae potissimum est quod a nobis sit
adorandus. Ubi v. s. Th. h. de solo munere me-
diatoris agat, nos tamen et breviter caetera per-
stringemus, cum iam alibi fuerint exposita
ut supra iam expositum est munus Capitis.

Tō ja.

De Varijs Chri officijs.

Rubrica jū

De Chro Redemptore.

Con: Chrus per opera sua meritoria et satisfactoria
redemit genus humanum. et de fide ex multis sa-
lutis Nro. qa redimere et oblata compensatione ven-
dicare et aliquam à statu unius in statum alterius
unius an erat, sic Chrus ita nos redemit; nam cum per
pctum quodamodo excessissemus à statu et unio Dei
(quodamodo inij, nam absolutum ius in hominem Deus
nunquam amisit, diabolus nunquam acquisivit:) et
in servitutem diaboli concessimus, quis in dia gra
praesidijs per pctum amissis, neque à pcto exsurgere
neque pctum vitare potuimus, sic necesse fuit, nos in
dia gra iuvamenta aliqn peccare mortali et in
statu pcti manere, adeoque quodamodo diabolo
servire. Haec inquam cum vita nos agerent
Chrus pro nobis incarnatus obtulit pro nobis satis-
factionem Deo ac effecit jo. Ut cum an gra ac bn
volentia Dei gratuita et sup naturali destituti esse-
mus aeternaeque damnationi quantum in pctis nris erat
addicti iam iterum Deo, quantum in ipso et reconci-
liaremur, ac necessaria praesidia acciperemus ut
in ipsius gram vivere poenam evadere, et ad Beat.

additum hoc poenam. 2do effecit ut cum
firmiter statutum esset, ut quoque per nos unquam
ad compensandam Deo iniuriam faceremus, e-
conciliationem tamen non impetraremus, iam tandem gratiae
Dei cooperati actuali in gratiam reciperemur
et a reatu poenae liberati ius ad Beat:
acciperemus. Ergo in his duobus consistit
ratio redemptionis nostrae.

Dubium 2dum

De Christo Mediatore.

Con: Ergo fuit vere mediator Dei et hominum
sed ex 1. Tim. 2. Unus est mediator Dei et
hominum homo Christus Jesus, qui dedit semetipsum
redemptionem pro omnibus. et ratio est, quod media-
tor s. sequester sit qui amice inter partes di-
scordes componit, et ultro citroque quasi comme-
ans, ad concordiam adducit, atque Christus suis
meritis et precibus inimicitias inter Deum et homines
sed potius exortas ita amice composuit. Ex
quo sed officium mediatoris et redemptoris
non nisi ratione differre ipsum namque operibus ut
vim habuerunt liberandi nos a diaboli
servitute redemit nos Christus. ut v. vim habue-
runt reconciliandi nos Deo per eas functus est
munere mediatoris.

Beebius 3tius

De Christo animarum Medico.

Con: Christus vere est spiritualis medicus animarum sui n. [illegible] vocat math. 9. inquiens non est valentibus [illegible] medico sed male habentibus. Ratio est quia per [illegible] spiritualem morbum contrahimus, destituti n. donis gratiae nequivimus praestare recta officia naturae consentanea adeoque aegroti fuimus, aeger n. dicitur qui nequit obire actiones naturae convenientes, atque Christus nos redimens gratiam Dei, in qua spiritualis salus animae continetur nobis [illegible] adeoque vere animarum nostrarum medicus fuit.

Beebius 4tus

De Christo Doctore.

Con. Christus vere fuit Doctor hominum Isa. 55. Pastor populis dedi eum, ducem et praeceptorem gentibus. nihilque magis [illegible] ex Evang. Joan. 13. ipse dicit, vos vocatis me magister et Domine et benedicitis sum etenim. docuit ut Christus non scias aliquas naturales sed mysteria regni caelorum [illegible] non solum verbo sed in primis exemplo sum illud Act. 1. cepit Jesus fratrem [illegible]

Beebius 5tus

De Christo Rege.

Con: Christus fuit qua homo Rex spiritualis hominis in authem et jurisdictionem. ad instituendum et praecipiendum ea quae ad bonum Ecclesiae statum spiritualem

eiusq finem, Beat. sc. aeternam per se pertinent ut
sit religiosae leges scriptura, gubernatio hierarchica.
Est de fide. patet ex illo psal. Ego a. constitutus
sum Rex ab eo. Zach. 9. Ecce Rex tuus
venit tibi iustus et salvator. Jo. 18. Tu
dicis quia Rex sum ego. Sed nunc fuit Christus
et Rex temporalis totius mundi ita ut habuerit
authem et iurisdictionem dominativam et re
giam in omnes homines et Angelos. Ius item et potestatem
in omnes vias res creatas ut tanquam Rex posset
de illis vibus sine quod vellet absque ulla unquam
iniuria. Circa praesens quaesitum
quaedam certa quaedam incerta sunt. itaque
Rex Jo. Christus qua Rex spiritualis habuit quoque au
thoritatem et potestatem plenissimam et amplissimam. 2dario
saltem et ex consequenti s. indirecte statuendi
de quibuscunque rebus creatis ea via quae ad finem
spiritualem non modo necessaria sed etiam quovis modo
utilia sunt, sicuti spiritualis potestas Papae 2dario
et indirecte se extendit ad statuendum de rebus
temporalibus Christianorum quoquam quoad hoc discri
men sit quod Pontifici nil liceat in quibus necessarium
est ad tuendum Iuliae bonum spirituale, at vero Christo
licent etiam via ea, quae quovis modo utilia
sunt, colligitur hoc ex ipsa ducente omnes creaturas Christo esse
subiectas Ephes. 1. omnia subiecit sub pedibus eius et
ipsum dedit caput super omnem Iuliam.

440

Pro 2do. Probatur esse Christum non habuisse tale dominium regale quod excluderet alios dominos v. g. Reges ac eorum [illegible] Reges; sed tum Vicarius Christi vel quasi in [illegible] haberent. Ratio. quia nec ipse Rex habet dominium sibi reservat sed [illegible] partes Regnos.

Pro 3tio Christum non habuit hoc etc. tunc fuisset [illegible] invalida esse nec posse esse dominum verum, per ipsum illud dominium esse vel [illegible] quo Reges et Reges verum creatura tanquam illorum author; hoc n. dominium est unum ex divinis attributis quae humanitati communicata non sunt.

Pro 4to Probatur et Christum. non ipse esse Reges et homines non potuisse sibi solum attribuere in res [illegible] creatas dominium, vel aliorum dominorum partium regale suum l. non exclusivum sed non alijs esse et tale nec n. Reges vel Reges hac fere non potuissent non alios [illegible] dominijs sed [illegible] ipsa [illegible] non [illegible] ex [illegible] [illegible] [illegible]. Non videtur esse et in [illegible] [illegible] [illegible]. a. [illegible] potuerit sibi attribuere aliorum dominium [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] a. non habuit [illegible] [illegible].

Pro 5to Probatur esse Christum non habuisse non tale dominium aliquo titulo humano et ordinario quibus inter homines dominia solent acquiri v. g. hereditate aut donatione alterius hominis, electione, occupatione Jure belli [illegible] per se n. constat nihil [illegible] in Christo [illegible] [illegible] quis de titulo hereditatis dubitare vellet [illegible] nec hic aliquid volet, [illegible] quia [illegible] [illegible]

a quo Chrg descendebat nunq fuit Rex totius
orbis. Quod qa esto fuisset, tn verbale hoc
fuisse fuisse aliquos ex eodem Rauidis stirpe
Eriones et Rauidi propinquiores. Quod dicitur
qd multo an Rem natum stirps dauidica
amiserit statem regiam nempe in Jechonia
de quo Jer. 25. scribe virum istum sterilem
neq; n. erit de semine eius vir qui sedeat
super solium Rauid et statem habeat ultra in Juda.
Ex Pro. Incertum est an non saltem singulari
beneficio et dono aeterni Patris sui Chrg non obti-
nuerit de facto ipsa expectatam gratiam unionis cum
politicum dnium totius orbis qd ipsum hic potuisse
nullo tn humano titulo habuisse supra diximus.
Probatur mihi tn videtur pars neg. quam cum Pub.
Victor. et aliis cum plerisq; sequuntur Prob. jo
Quod ex Tyrann. Joan. 22. cum inter non nullos
de verborum significatione. Ubi dum definit Antipex
Chrm habuisse paucarum cum dnium negare
videtur ipsum habuisse dnium totius orbis. Quod ex
PP. quorum multos citat Vol. q. 22. p. 6. Quod
dicitur ex Sa. quae saepius docet Rem fuisse pau-
perem, ut volucres coeli nidos habent filius a. hominis
non habet ubi caput reclinet. et Ratio hac ipsum
suadet Chrg n. in vita sua voluit nobis osten-
dere viam perfectae paupertatis haec a. consistit

in abdicatione enim tyrannicum non tam quoad usum quam
quoad statum l. ipsum dominium. Nec obstat
quod Christus videatur aliquando usus dominio in res alienas ut
cum dæmonibus permisit porcos, maledixit fi-
culneæ &c. quia hoc potuit per dominium statum suum l.
per speciale. Interim tamen valde probabilis est Ar-
mentariam sententia quam tenent Navar. Panorm. Ostien.
et alii non nulli Christum singulari beneficio Regis
habuisse esse politicum dominium totius orbis præsertim
si cum Suar. B. 48. l. 2. media via in eadem
attribuas Christo excellens quoddam dominium medium
inter humanum et divinum, sic non forte melius
diligi potest quam Christus dicatur Rex Regum et Kyrie
dominantium. Item hæres, et consequenter dominus universorum
non tamen iam dum est in gloria sed tunc cum esset
in via.

Rubrica 6.ta

De Christo Legislatore.

Con: Christus est vere noster Legislator ipsius post Deum
supremus et amplissimus Ita non vocat eum Isa. 30.
Dominus legifer noster Probatur ex supra dictis
nam ferre leges est pars regii muneris, quod Christus
egerunt nova præcepta dando, in lege Evangel.
imperando in. novum usum scripturarum quorum
ipse fuit author proponendo multos articulos fidei
expresse credendos qui ante a singulis saltem expresse
credendi non erant.

Dubium 1mum

De Christo Judice.

Con: Christus qua homo est vere Judex noster aue
sit n. a. Deo iudiciariam potestatem sum illud
S. Petri act. 10 ipse est, qui constitutus est à
Deo iudex viuorum et mortuorum et Christus
ipse Math. 13. data est mihi omnis potestas Jan. 5.
Pater omne iudicium dedit filio. et tamen hic
Not. non venisse quoad Christum in mundum
ut in eo sui aduentu hanc iudiciariam
potestatem exerceret sum illud Jo. 3. non misit
Deus filium suum ut iudicet mundum sed ut
saluetur mundus per ipsum venturum tamen in fine
mundi. ut docet arbitrium Sancti Thomae iudicis
munere fungi in morte uiuis sendo iudicium
parte ut cum S. PP. docet communis Theol. et fi
delium consensus. porro Judiciariam hanc potestatem
tanquam partem exaltationis suae Christus in terris sibi
meritus est sum id Apoc. 3. Ego vici et sedi in
throno Patris mei.

Quaestio 2da

De Adoratione Christi.

Dubium Unicum.

Quomodo adoranda sit Christi Persona
Humanitas, Imago, Vestis, Crux reliqua
Passionis Instrumenta?

Suppositis ys quae de Adoratione in coi digi
my qd sc. ea sit, quotuplex qdnam eius obm,
facile erit convenienter dictis in hac nra Intia
nra declarare Itaq; sit

Con: ja. Chro subsistenti est in hca nra debet
fralis et absoluta adoratio Latrica est de fide
in Concil. definita contra Nestor. Qa Chri
persona est quo subsistens in hca nra in
trinsece involvit excellentiam increatam sed haec
est fralis ratio motiva Latriae fralis et abso
luta g p

Con: 2. Chri Humanitas Atqui Hypostatice Unionis Verbo
Rei, sanctificanti illam non tn debet adorari Latria
absoluta sed respectiva. est de fide. et probatur in
qd Humanitas per Unionem non sortitur esse et excellentiam
increatam ita ut haec excellentia illi sit propria
haec n. propria est soli Deo, adeaq; hic solus Latria
absoluta adorari debet, qd tn eadem Humanitas respectu
et relatione dicit ad excellentiam illam increatam sub
stantiae Unionem ad ipsam, ideo Latria respectiva adorari
sit ac debet et sic adoramus coit Humanitatem Chri in
Eucharist. sic videmus eandem adorasse Magi in
Praesepio, loco a Chro illuminatus, mulieres post
Resurrectionem pedes eius tenentes. adeaq; minime
audiendi sunt Calvinistae qui est respectiva Latriae
Humanitati Chri exhibitam ut idololatricam damnant.

Con. 3. Humanitas Christi quae praedicta donis
gloriae et gratiae sanctos omnes excellens, pie
est adorari cultu hyperdulico absolute.
Quia cultus latrinus absolutus l. respectus quem
Christo eiusque humanitati debemus non excludit cultum
hyperdulicum eminentissimae eius sanctitati debitum
quam quoties recogitamus (sive sit recogitemus
ipsius excellentiam increatam s. n.) pro ei conveni-
enter cultum deferre sicuti sanctis aliis suum pro
portionali deferimus. atque talem erga Christum cultum
se experiri testantur sapientes et sequitur Suar. p. 3.
s. 2. adeoque improbari contra hanc Con. censet
vasq. dns. nra Con. esse nestorianismum eo
quod Concilia et PP. damnarint Nestorium dicentem
Christo deberi duas adorationes alteram latriae al-
teram hyperduliae. Verum fallitur vasq. circa
mentem Patrum, hi n. nunquam negarunt duas inter
se inaequales adorationes absolutas vindere duabus
Christi naturis inaequalibus sed negarunt duas adora-
tiones absolutas et aequales quae duabus (quas
fingit Nestorius) personis vinderet V. G. incre-
atae verbi Dei, et creatae hominis assumpti.
Con: 4ta Christi crux imago vestis ex adorari
non debent si praecise spectentur ex parte materiae
l. artificii quae in se sunt ligna, aurum l. pictura
elegans. at si spectentur ut sacra signa Christum

repraesentantia l. ut cum eius corpore l. sanguine
olim habuerunt contactum, aliamque speciale coniuncti
onem; atqui speciale, sic debent adorari latria materiali
respectu tali m. quae absolute et propter se fertur
ipsi prototypo Christo. Con. tota est de fide contra
tam Veteres quam Rh. Iconoclastas, qui calumni
antur nos idololatriae sive id, quod nos ipsi in ea
Con. parte fieri posse negamus, fatemur n. Ido
lolatriam fore si imagines cruces pro qua ligna
lapides pro adoraremus. at v. ut imagines cru
ces pro qua relationem ad Christum dentes respectu adorare
essemus non persuadebunt, cum ut sic vere recte quoque
sacra devoverint, cum ut sic continue Ecclesiae
praxi adoratae fuerint; cum ut sic adorandas eum
praeter Vetera Concil. et PP. recte doceat no
vissimum Con. Trid. sess. 25. idemque monstrent et
hortentur plurima miracula, quae ad cultum horum
edita fuerunt. Vide Bellar. Suar. B. 24. et alios.
Sed nunc imago, cruces Christi (idem proportionaliter
de imaginibus sanctorum) solo respectu cultu
adorari possunt et non aliquo et absoluto, s. ut alii
loquuntur praeter imagines esse totale obiectum adorationis
Ita ut adorentur non coadorato sed prototypo.
Sunt non pauci qui cum Bellar. Suar. supra et aliis
affirmant posse adorari imagines cultu absoluto

inferiori tn eo qui defertur prototypo. Sed
ut vivor Vet. ac Eccl. sic probatur mihi videtur
sententia negativa quam post alios sequuntur Ess.
lib. 2. de Just. c. 36. d. 3. Vasq. in Trial.
opusculo de ador. Ath. A. 108. Gretsf. lib. 1.
de S. Cruce. c. 49. aliq. Prob. Nulla creatura
irrationalis (qualis est imago crux p. s. pt esse adoratio
quatenus adoravis obiectum, nam quem ego adoro
absolute et formaliter ei exhibeo extrinsecum signum
quo profiteor me eidem servire et submittere
velle sed non primo velle servire irrationali imagini l.
crucis, coram qua genua flecto, sed primo velle
ac defacto volo servire ei, quem imago l. crux
repraesentat, adeoque imaginem semper adoro respice
tamen aliquid absolute coadoro prototypon. Patet hoc
à simili in Lucanis, dum n. venerar et deosculor
sceptrum regium, non volo me sceptro regio sub
mittere adeoque illum formaliter et absolute adorare
sed volo me submittere Regi quem per signa sce
ptro materialiter exhibita, adeoque per sceptrum ma
teriale adoratum venerar. atque haec videtur communis
et sensus fidelium sacras imagines adorantium.

Dices. 7ma Synodus haec ait: Imagines
Christi esse adorandas et tamen negat esse adorandas
cultu latriae quod vult inferiori aliquo cultu
adorandas eaque absoluto et potest propriam excellentiam.

Ex Vel ex hac ipsa synodo sententiam nostram confirmari
docet n. imagines non esse colendas latria absoluta
vid. et fratri qua ad eas non potest terminari affectus servi
tutis, s. ut Concil. Lugd. adoratio in spiritu utpote
nullam excellentiam virtutem l. lumen habentes, sed
esse adorandas adoratione simplici, hac est materiali et
exteriori adoratione quae interim affectus in proto
typum tendentis signum est, adeoque nullum ex hac ex
terno signo et interiori affectu unam adaequatam
adorationem componi. quae sit et imago et proto
typum adorem nullo a. signo ostendit imagini
tanquam adaequato obiecto peculiarem cultum deberi
vide Vasq. mpe c. 13. et 15. fuse haec tractantem
Utrum a. et quomodo B. Virgo caeterique sancti eorumque
imagines ac reliquiae sint colendae explicat S. Th.
a. 5. et 6. et nos fusius in materia de Relig. ex
plicuimus. atque haec de Incar. sunt propositum
dicta sufficiant

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
gefördert durch Baden-Württemberg
MINISTERIUM FÜR WISSENSCHAFT, FORSCHUNG UND KUNST